NEVVES FROM AMERICA;

OR,

A NEW AND EXPERIMENTALL DISCOVERIE OF NEW ENGLAND;

CONTAINING,

A TRVE RELATION OF THEIR War-like proceedings these two yeares last past, with a Figure of the Indian Fort, or Palizado.

Also a discovery of these places, that as yet have very few or no Inhabitants which would yeeld speciall accommodation to such as will Plant there, *Viz.*

- *Queenapoick.*
- *Agu-wom.*
- *Hudsons River.*
- *Long Island.*
- *Nahanticut.*
- *Martins Vinyard.*
- *Pequet.*
- *Naransett Bay.*
- *Elizabeth Islands.*
- *Puscat away.*
- *Casko* with about a hundred Islands neere to *Casko.*

By Captaine IOHN UNDERHILL, a Commander in the Warres there.

LONDON,
Printed by *J.D.* for *Peter Cole*, and are to be sold at the signe of the Glove in Corne-hill neere the Royall Exchange. 1638.

Oversætterens kommentar

Angående Philip Vincent (PhV) og John Underhill (JU)
Det eneste skrift, Philip Vincents navn med sikkerhed kan knyttes til, er nedenstående beretning, der indledes med ovenstående "sang". Bortset fra, at han omtaler sig selv som filosof, findes der ingen filosofiske værker, der med sikkerhed kan tilskrives ham, men man kan med lidt god vilje fornemme mange eksempler på hans tanker i skriftet. Ifølge Wikipedia er han forfatter til et værk kaldet *The ongoing religious wars in Germany*, den krig, vi herhjemme kalder 30 - års krigen. Her hedder det, at værket er *composed by Dr. Vincent, Theo. (London 1638).* Endvidere fortælles der i *Dictionary of National Biography (DNBoo),* skrevet i perioden 1885 - 1900, om PhVs familieforhold. Han mistede sin hustru i 1630 efter seks års ægteskab. De to af deres tre sønner døde meget tidligt. Men hverken Wikipedia eller DNBoo kan anses for pålidelige kilder, og PhV glimrer da også ved sit fravær i personregistrene i den generelt anerkendte historiske litteratur om New Englands udvikling, hvor både JU, Lion Gardener og John Mason optræder. Måske er PhV et opdigtet eller stjålet navn, fordi personen bag har ønsket anonymitet. Hans beretning udkommer, mens gløderne endnu ulmer i den nedbrændte by. Det svir endnu i øjnene, hvis ens vej skulle falde forbi.

PhV opfylder normen for en lærd person i 1600 - tallet. Han begynder sit skrift med en "sang" på latin, smykket med et funklende græsk ord, og afslutter fornemt og helt efter bogen(!) sit skrift med en latinsk vignet. Han omtaler kaptajn JU og kaptajn John Mason som bekendte. Løjtnant Lion Gardener kalder han "Fort Saybrooks kommanderende løjtnant". Måske var der en mere direkte kontakt mellem PhV og JU, hvem ved?

PhV får sin beretning klargjort til udgivelse endnu samme år, som massakren finder sted, hvilket efter forholdene dengang i sig selv er noget af en bedrift, næsten umulig rent tidsmæssigt. Vi skriver 1637. *The pequot war* udvikler sig allerede i årene forinden og kulminerer midt i maj måned 1637. Først derefter kan en skriftlig beretning altså påbegyndes. Som det fremgår, udkommer skriftet helt nøjagtigt den 9. november samme år i London. Der var ingen etableret trykkerivirksomhed i New England endnu. Rundt regnet 7 måneder ialt fra begivenhed til udgivelse.

Vi ved, at sørejsen over Atlanterhavet let kunne vare 2 måneder. Var vind og vejr på tværs, tog det længere tid. Så kommer opgaven med at finde en udgiver, altså et trykkeri, der kan gå ind for projektet. Trykkeriet er forlaget. Forlaget trykkeriet. Her er det en indlysende fordel at have gode kontakter. Hvor lang tid, et trykkeri skulle bruge til hele processen fra manuskript til færdig publikation, ved jeg ikke, men jeg har forhørt mig om det hos min svoger, der fra sit eget arbejdsliv har kendskab til den historiske udvikling i den grafiske branche. - Der kunne sikkert let gå flere måneder, afhængig af øvrige ordrer, selvfølgelig, men velhavere kom sikkert hurtigst til fadet!

Selve skriveprocessen kræver ro. Det ved vi. Har man det, kan det godt gå temmelig hurtigt. På den anden side er der også nogle, der arbejder bedst midt i menneskevrimlen, bare der er tilstrækkeligt med skriveredskaber. Danske Bille August reklamerede engang for SAS. Her lod han forstå, at arbejdet med nye filmmanuskripter flød lettere, når han befandt sig 9000 meter over havet. Måske er PhVs arbejde kommet ligeså letflydende til ham ganske få meter over havets overflade under sørejsen mod *Old England*. Hvis det er tilfældet, har han været søstærk. Siddet på en skammel med skriveredskaber på en tønde og koncentreret sig, selvom bølgerne gik højt. Dag efter dag.

At arbejde efter mørkets frembrud må have været umuligt, med mindre han har haft en til at betjene sig med en lyskilde. De sidste sider har han skrevet i London på en lokation, hvorfra han har haft udsigt ud over Themsen og skibene. Det skriver han selv.

Det er umuligt at vide, om PhV deltog aktivt i krigshandlingerne. Måske har han charmeret sig ind og fået job som oppasser for JU, eller han har været med som letmatrtos eller håndlanger på et af skibene, der transporterede tropperne. Måske har han fungeret som kirurg eller assisteret en professionel kirurg i behandlingen af sårede. Eller har han mon været med som lejesoldat og blot sørget for at holde sig i baggrunden, men så på et kritisk tidspunkt opholdt sig ved siden af den omtalte master Hedge? PhV ligesom svæver over vandene og kommenterer, samtidig med at han bibringer læseren sine egne holdninger. Han beskriver væsentlige kamphandlinger, men i en forkortet og endda lidt overfladigt form, selvom der er knivskarpe observationer af krigsscener. Min teori er, at han - hvis vi vælger at tro Wikipedia og DNBoo, tynget af sine tab i familiemæssig sammenhæng - har taget hyre som sømand og er sejlet over havet på må og få for at glemme og opleve nye eventyr. For at starte på en frisk. Han har mødt kaptajn JU i nyanlagte Boston. De har som jævnaldrende fattet sympati for hinanden, måske drukket sig fulde sammen. Har drillet hinanden med deres henholdsvise profession som filosof og krigskaptajn. Har gennem samtaler fundet frem til deres fælles evner for og lyst til skriftlig kommunikation. Man skal huske, at det trykte ord var et moderne fænomen og i mange sammenhænge enestående medie i 1600 - tallet, især fordi det åbnede mulighed for at blive kendt på en helt unik måde. Noget både PhV og John Underhill måske var til falds for. De har udfordret hinanden i at levere den bedste beskrivelse af hændelserne, men JU har haft den indlysende fordel, at han har været med i hele processen som militær kaptajn, ansat af de ledende kræfter i Boston. Han har luret, at PhV har den samme drøm om berømmelse, som han selv går rundt med, og givet ham stof nok til sin beskrivelse. Måske har han sagt noget smigrende og lokkende og afsluttet af med. - ...som det jo står dig frit for at krydre med dine egne filosofiske overvejelser!

PhV vil hurtigt hjem til London igen. Hvorfor ved vi ikke, men en ting er sikkert: på den måde kan han få sit skrift udgivet før JU. Dette sidste holder han for sig selv.

JU bliver på landjorden i *New England* og begynder hurtigt efter massakren på sin beretning. Han har tænkt sig frem til følgende: hvis det lykkes for PhV at få sit skrift udgivet, kan det virke som en appetizer for hans eget efterfølgende, der vil komme til at fremstå i en helt anderledes realistisk "jeg-var-der" stil. Dette holder *han* for dig selv. Jeg ser dem for mig skilles på kajen som de bedste venner med hver sin skjulte dagsorden.

Endelig har JU et afgørende trumfkort på hånden, som han har valgt at holde helt tæt til kroppen. Et skrift til læsere i *Old England* skal bruges til at få folk til at komme over og bosætte sig i den nye verden. Det er, hvad vi på nudansk kalder propaganda. Den slags var i høj kurs hos pengemændene, de engelske investorer. Hvordan *han* fik sit manuskript trykt i London året efter, måske med en klækkelig skilling i baglommen fra en købmand, ligger på den måde lige til højrebenet.

Jeg har valgt at præsentere læseren for de fire skrifter i kronologisk orden, og på den måde bliver PhVs skrift faktisk en slags forret.

Kantede parenteser er tilføjet for at lette overblikket. Skriftets oprindelige paginering er bibeholdt.

Nyheder fra Amerika
eller
en ny og ander-
ledes
opdagelse af
New England

der indeholder
en troværdig iagttagelse af de
krigslignende tilstande disse to sidste
år, og med en skitse af indianerfortet
eller befæstningen

Derudover kommer jeg ind på følgende lokaliteter, som indtil videre kun har få eller slet ingen indbyggere. Steder, som kunne tilbyde basis for den, der ønsker at slå sig ned dér og dyrke jorden:
Queenapoick, Agu-wom, Hudson's River, Long Island, Nahanticut, Martin's Vinyard, Pequet, Naransett Bay, Elizabeth Islands, Puscataway, Casko, sammen med omkring 100 øer nær på Casko
Af kaptajn John Underhill, kommanderende officer i krigene der.

London
Trykt hos J. P. for Peter Cole, hvorefter det er meningen at sælge produktet på Glove i Corn - Hill i nærheden af Royall Exchange. 1638

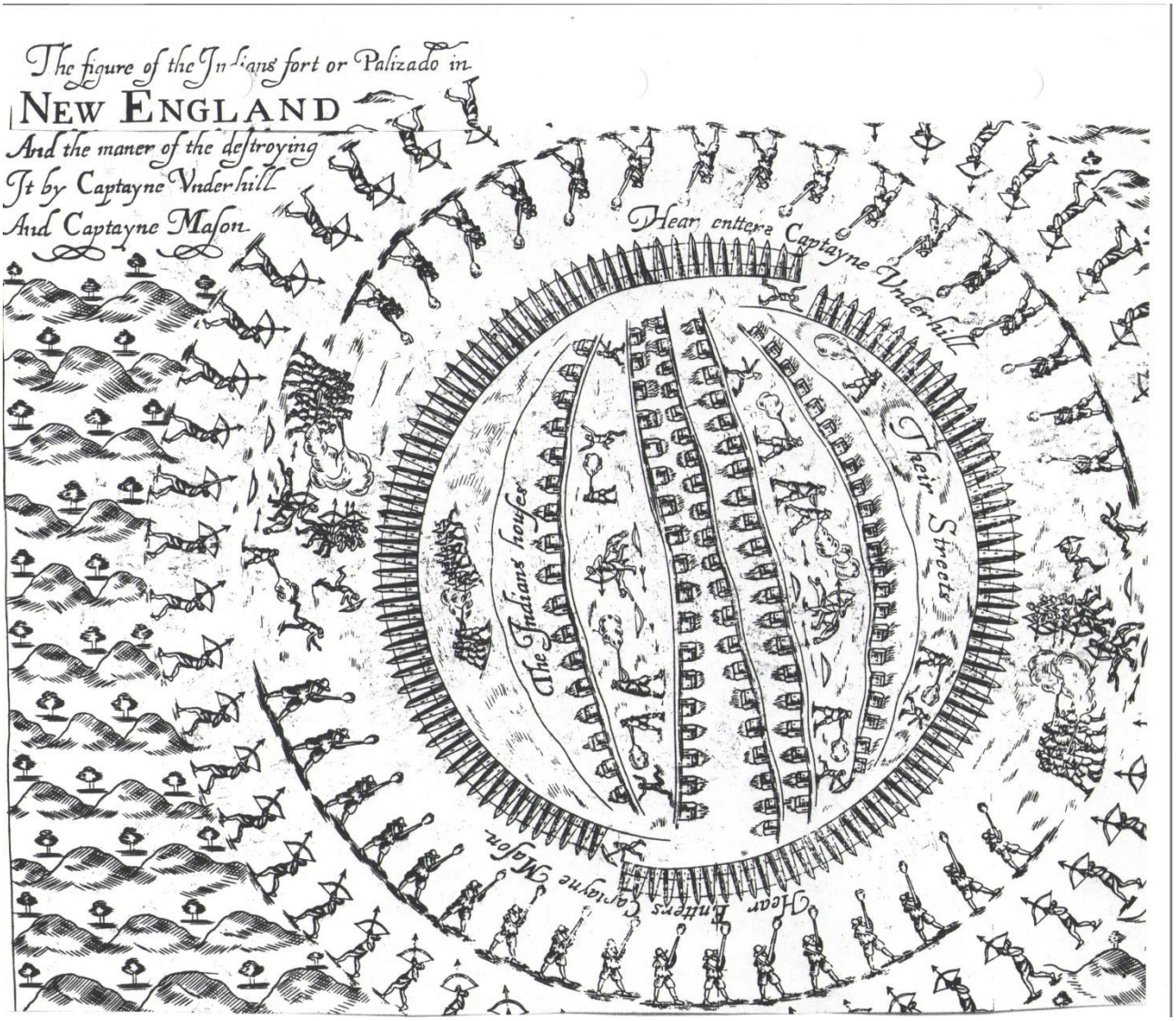

Kantede parenteser er tilføjet for at lette overblikket. Skriftets oprindelige paginering er bibeholdt. E. Oluf Frederiksen

1

Nyheder fra Amerika, eller en dugfrisk
og anderledes opdagelse
af New England

Jeg har ikke tænkt mig at skrive vidt og bredt om hver eneste detalje, da jeg faktisk har nok at se til i forvejen, men vil så kortfattet, som det er mig muligt, fremlægge to ting: For det første aflægge en sandfærdig rapport om de krigsmæssige aktiviteter, der har fundet sted i New England de sidste to år. For det andet gøre læseren bekendt med adskillige lokaliteter i New England. Steder, som ville give de folk, som måtte slå sig ned dér, særdeles fine forhold.

Jeg har som sagt ikke tid til at behandle nogen af disse forhold efter fortjeneste, hvilket jeg i sagens natur godt kunne have ønsket mig, men vil altså, så godt

jeg nu kan, starte med en rapport om vore krigsmæssige aktiviteter og så indimellem beskrive disse særdeles fine områder, egnet til nye bosættelser, som det nu passer ind i skriveriet.

2

Som allerede sagt begynder jeg med en sandfærdig rapport om krigene mod indianerne på Block Island, samt mod Pequeat [Pequot], denne uforskammede og barbariske nation. Det blev en lille skares lod at gribe Herrens sværd. En fåtallig skare af svage og utrænede soldater. På mindre end to måneder blev i alt femtenhundrede sjæle fordrevet fra deres land og dræbt.

Da således deres landområder nu er fuldstændig underkuet og givet i vi englænderes hænder, vil jeg bestræbe mig på i al ringhed at fremstille den fuldstændige rapport om krigen fra dens første udspring til den endelige sejr, med den hensigt samtidig at ære Guds navn, for at hans folk skal se hans magt og lovprise hans herlighed for hans vældige godhed.

Indianerne på Block Island tog livet af en vis master John Oldham, som ellers drev handel med dem. Det blev årsagen til vores krig mod dem. Da han ankom til Block Island i handelsøjemed, kom indianerne derovre ud til hans båd, og da de havde skaffet sig det nødvendige overblik over de fristende varer, tog de ind til land igen og lagde planer om, hvordan de kunne dræbe ham og hans besætning, så de kunne dække deres blodbestænkte kroppe med hans retmæssige klædestoffer.

Da indianerne nu atter kom ud til fartøjet, havde de en plan klar. De lod, som om de ville handle, mens de afventede det rette øjeblik. Så slog de ham i hovedet & torturerede ham på det grusomste til stor sorg for hans stakkels

3

besætning, som ved Guds Forsyn blev reddet.

Den her omtalte ø befinder sig på sejlruten til lord Sey og lord Brookes bosættelse [Fort Saybrook]. Da nu en vis sømand ved navn John Gallop med sit beskedne fartøj kom sejlende langs med den på sin vej til Maththusis [Massachusetts] Bay, fik han øje på en båd under sejl tæt ved øen. Han bemærkede, at sejlene blev manøvreret temmelig amatøragtigt og fattede mistanke om, at det måske kunne være lokale indianere, der på en fordømt måde havde vore landsmænds liv på samvittigheden og havde sat sig i besiddelse af deres last, for at sige det på en pæn måde. Med bange anelser satte han kurs mod dem, og nærmere på blev hans mistanke bekræftet, da han så indianere i det fartøj, han kendte som master Oldhams. Da han ikke kunne se denne ombord, åbnede han ild mod indianerne. Nogle af dem sprang over bord og flygtede. De to sidste lod han leve og bragte med sig til *The Bay* [Boston].

Udgydelsen af denne uskyldiges blod måtte hævnes. Gud oprørte den højtærede guvernør master Henrie [Henry] Vane og de øvrige rådmænds fredsommelige hjerter, så de besluttede at sende 100 veludrustede soldater ud med kaptajn John Hendicot [Endicut] i spidsen, og med ham som chef endvidere *yours truly* kaptajn John Underhill, kaptajn Nathan Turner, kaptajn William Jenningson samt flere underordnede officerer. Man vil ikke undre sig over det store antal befalhavende til så få mænd, når man får at vide, at indianernes måde at kæmpe på adskiller sig

4
langt fra den kristne tradition. De deler sig nemlig for det meste i små grupper, så vi tvinges til at se bort fra vores vante praksis og må underopdele vore divisioner som modsvar og undlade at se det som noget ydmygende for en hvilken son helst kaptajn at skulle avancere mod en fjende med bare en patrulje og dermed fjerne grundlaget for den gamle & nedarvede sædvane. Man bør huske, at indianerne nogle gange udpeger i hundredvis af kaptajner, - ja, i tusindvis! - og andre gange halvtreds eller ti. Vi anser en kaptajn som øverst befalhavende for enhver, der er ham underlagt på et givet tidspunkt, det være sig flere eller færre. Rent styrkemæssigt betyder det mindre, men det drejer sig om det ærefulde aspekt.

Da vi kastede anker ud for øen (Block Island), observerede vi en indianer gå alene rundt inde på kysten, som om han vidste, at vi kom. Ved synet af denne grusomme skikkelse, formodede nogle af vore med god grund, at størstedelen af fjenden havde forladt øen. Men andre kendte dem som en overordentlig krigerisk stamme, en stamme, som satte alt ind på sine krigeriske overvejelser, og dem kunne vi ikke overbevise om, at indianerne ville opgive øen på et så spinkelt grundlag, som det foreliggende. Tværtimod fornemmede de, at fjenden måtte ligge bag en vold, som mindede meget om en barrikade.

Jeg selv og nogle andre satte kurs ind mod kysten i en shallop. Med tolv bevæbnede mænd ombord nærmede vi os nu et egnet sted at komme i land.

5

Mellem 50 og 60 våbenføre mænd dukkede op bag barrikaden. Mænd, der så ud som spændte buer. Meget høje og adrætte. De nærmede sig stranden med deres pilekærv i spændte buer og fyrede løs mod vi soldater, som om de havde tænkt sig at gøre det af med os alle her og nu. De ramte en af vore unge i nakken gennem hans stive flip. Pilen gik rakt ind i kødet på ham, som om det var et egespir. Selv fik jeg en pil gennem kraven, og en anden ramte mig foran på hjelmen på en sådan måde, at havde Gud ikke ved sit Forsyn, gennem min hustrus omsorg, tvunget mig genstridige til at have den på, havde jeg været død. Tillad mig i den forbindelse at udlede to ting,

For det første: Når min sidste stund endnu ikke er kommet, skyldes det, at Gud bruger skrøbelige kar til at beskytte sine udvalgte mod vold.

For det andet: Lad ingen mand foragte sin hustrus råd og vejledning, det være sig, at hun er nok så meget kvinde. Det er imod naturen at tænke sig en mand følge en kvindes luner, når det drejer sig om, hvilken rustning han skal iføre sig, men noget tyder på, at det er Guds vilje, at manden skal være kvinden underdanig. Se bare Dalilahs smigren! Hvordan hun med sine sørgmodige tårer fik, hvad hun begærede, fordi Guds hånd var med i det. Således fuldbyrdes Hans

6
vilje. Hans vilje ske. Dæmp altså dette evindelige larmende brokkeri over, hvordan mændene her i New England er nødt til at sætte sig på deres hustruer og holde dem i slavelignende underkastelse. På det punkt - som på så mange andre - er der noget galt her i landet. Lad dette mit vidnesbyrd være nok for de lidettroende, for det kommer nemlig fra en simpel soldats hverdag. Hvis mænd er deres hustruer så underdanige, at de lader sig råde af dem i krigsmæssige forhold, skulle den oprigtigt hengivne ægtefælle så ikke netop af den grund have respekt for sin hustru som det svage køn?

Men tag endelig ikke fejl: jeg mener ikke, at mænd skal tage deres hustruer med i forsamlingen, selvom de i privatsfæren har forpligtet sig til at følge deres råd (så

langt hen ad vejen, som de kan se, der er godt og til deres egen fordel). Eksemplet Abraham.

Men nu til sagen: Med pilene flyvende tæt om os, hastede vi mod kysten, men her var brændingen så enorm, at den hindrede os i at affyre bare en enkelt salve. Vi havde nok at gøre med at komme ind på land. På grund af den stærke blæst, og fordi vi befandt os i en bugt, forblev vi nær ved kystlinjen. Vi turde ikke friste skæbnen ved at avancere helt ind, så dér stod vi i vand til livet! Da vi endelig fik fodfæste og åbnede ild, flygtede indianerne, fordi det gik op for dem, at vores kugler nåede længere end deres pile. I mellemtiden nåede oberst Hindecot [Endicot] ind til kysten, men han blev drevet tilbage igen, dog uden nogen sårede.

Vi gik ud fra,

7

at fjenden ville holde stand mod os, men de flygtede, da de indså, at vi mente det alvorligt. De efterlod deres wigwams med forråd, så vore soldater bare kunne forsyne sig. Vi satte vagter og udlagde vores spærringer, da vi regnede med, at fjenden kunne falde over os, hvornår det skulle være, men de kendte åbenbart til den gamle regel om, at det er godt at sove i et helt skind, og fritog os dermed fra at skulle slå alarm.

Næste dag begav vi os på march. Indianerne havde åbenbart trukket sig tilbage til nogle sumpområder, så da vi ikke kunne finde dem, nedbrændte vi deres huse og ødelagde deres afgrøder ganske effektivt. De selv forblev til stadighed usynlige for os. Så gik kaptajn Turner lidt ud til en side og ind i en sump. Her stødte han på en mindre gruppe indianere og gik løs på dem, idet der udveksledes nogle få kugler og pile. Han ramtes i brystet på sit korselet som af en lanse. Uden korselettet ville han have mistet livet. Der var en skøn tildragelse, som fortjener omtale: Vi havde en indianer med som tolk. Han bar engelsk tøj og havde en bøsse, så indianerne på øen holdt særligt øje med ham. De råbte til ham. - Hvad er du, indianer eller englænder? - Kom nærmere, svarede han. - Så skal I få det at vide. Han spændte så hanen og fyrede på en af dem, hvilket uden tvivl blev dennes død.

Hele den dag gik med at brænde og ødelægge på øen, hvorefter vi slog lejr

8

for natten. Omkring midnat tog jeg ud med ti mand og opdagede ca. 3 km fra lejren den mest fantastiske bosættelse med mange kornmarker, mange wigwams og enorme dynger af måtter. Men af frygt for, at vi ville komme til at vække dem, hvis vi satte ild til det hele, forlod vi atter området og retirerede stille og roligt til vores egen lejr.

Den følgende morgen marcherede vi til den netop omtalte bosættelse med 40 mand og brændte husene, skar alt deres korn ned og tog livet af nogle hunde, som var efterladt i deres wigwams.

Videre på vej mod kysten til vore fartøjer passerede vi adskillige bemærkelsesværdige wigwams omgivet af enorme mængder dejligt korn, der var høstet, men da vi jo ikke kunne tage alt med os, kastede vi fjendens egne måtter hen over det hele, satte ild til og fik det brændt af. Vore soldater tog dog mange måtter af særlig god kvalitet med sig derfra. Endvidere en hel del nydelige kurve. Vi var i denne aktion delt i to grupper, men jeg går ud fra, at de andre gjorde det samme. Indianerne kom ingen vegne med deres kamphandlinger, så vi udnyttede tiden på bedste måde. Da der ikke var mere at gøre, end hvad vi allerede havde gjort - dræbt eller lemlæstet en 14 stykker -,

indskibede vi os og satte sejl mod fort Saybrook. Vi lå underdrejet i fire døgn på grund af dårligt vejr. Til sidst kom vi endelig afsted.

9

Pequotindianerne havde dræbt en kaptajn Norton og med ham kaptajn Stone. Endvidere syv, der var sammen med dem. Vi modtog derfor ordre til at opsøge nævnte pequoter, mens vi endnu sejlede langs Narragansett - kysten med fem fartøjer. Indianerne her holdt øje med os og kom løbende i store grupper i vandkanten. De råbte. - Hvad vi I nu, engelskmænd. Hvordan er jeres humør, hvad kommer I efter? De forstillede sig ikke, at det var vores hensigt at indlede krig og fortsatte med deres muntre tilråb helt frem til Pequot River.

Vi fandt det opportunt at forbyde samkvem med dem. For det første, fordi vi på den måde ville stå bedre rustet til at give os i kast med vort forehavende, for det andet, fordi vi ved at forhale situationen måske kunne få dem til at søge i sikkerhed. På den måde ville vi opnå desto større fordel, når det skulle gå løs. Men de blev ved. - Halløj engelskmænd, hvordan er humøret, hvad med humøret? *Are you hoggerie, will you cram us?* hvilket betyder "Er I vrede, Vil I dræbe os/Kommer I for at slås?"

Den nat tændte narragansettindianerne og pequotindianerne bål på begge flodbredder, fordi de frygtede, at vi ville gå i land. Man kunne høre deres meget sørgelige og uhyggelige skrig hele natten igennem. Vi fik knapt nok lukket et øje. De råbte til hinanden og sendt besked fra sted til sted for på den måde at samle deres styrker. Nu frygtede de nemlig, at vi var kommet for at indlede krig mod dem.

[pequotindianerne sender en ambassadør]

Tidligt næste morgen modtog vi en ambassadør fra dem om bord. En ældre, alvorlig mand. Klog og med en statelig holdning.

10

Værdig og majestætisk i hele sin fremtoning.Han forlangte svar på, hvilket ærinde vi var ude i, og vi gav til svar, at guvernørerne i Boston havde sendt os for at kræve udleveret hovederne på de personer, der havde dræbt kaptajn Norton og kaptajn Stone, samt dem, de havde med sig, og at det overhovdet ikke var engelsk skik at lade mordere leve, så hvis de ønskede fred og velfærd, skulle de stille og roligt opfylde disse vore krav og altså give os mordernes hoveder.

Disse indianere er et meget kløgtigt og udspekuleret folk, og deres ambassadør gjorde sig da også umage med at smyge uden om, da han svarede. - Vi ved ikke af, at nogen af vore har dræbt nogen englænder. Efter en lang pause fortsatte han. - Vi har ganske rigtigt dræbt et lignende antal mænd, men læg vel mærke til baggrunden for det: Kort tid før de omtalte englændere viste sig oppe i floden, ankom et andet skib til os for at drive handel. Vi slog til og handlede. Vi opfattede dem som folk med gode hensigter, men da vores sachem kom om bord, lagde de råd op om, hvordan de kunne udrydde ham, og dette forsøg på sammensværgelse afsløres af det, der så skete: de lod deres robåd blive på siden af fartøjet for at kunne sætte deres ondsindede plan i værk. Os andre holdt de på afstand. Vi stod bare dér og råbte inde fra kysten. Så råbte de til os, at de skulle have en bushel

11
wampuin peke [wampum]. Dette var, hvad de forlangte i løsesum. Den salut fik det til at ringe for ørene af os: at forlange løsesum for vores prins, som vi troede i ærlige mænds varetægt! Vi, der aldrig havde gjort dem uret. Dog, vi indså snart, at situationen var fastlåst. Vi måtte efterkomme deres krav for at få vores mand i land, som de havde lovet, når bare vi opfyldte deres ønske. Vi sendte så meget wampum, som de havde forlangt, og de sendte vores sachem i land, som de havde lovet. Men først slog dem ham ihjel. Dette fik os til at koge over. Vi svor hævn. Ganske kort tid efter var det så, at de nævnte kaptajner kom sejlende og lod, som om de ville handle med os, akkurat som andre havde gjort. Vi afviste dem ikke i første omgang, men udnyttede chancen og kom om bord. Det var vores dræbte sachems søn, der netop havde overtaget pladsen efter sin far, som nu kom ind i kaptajn Stones kahyt og konstaterede, at denne havde drukket mere, end hvad godt var, og var faldet omkuld på sengen i dyb søvn. Vores nyudnævnte sachem handlede hurtigt og slog den bevidstløse mand i hovedet med en lille økse, han havde skjult. Flere af englænderne på dækket, må have haft mistanke om, at noget sådant kunne ske. De øvrige af vore havde fået besked på at angribe dem på en gang. Men englænderne under dæk havde så at sige lugtet lunten og løb mod kabyssen med

12
en fakkel for at antænde krudtet dér i den hensigt at sprænge vores indianere i luften med deres djævelskab, hvilket de dog ikke fik held til, da vore i tide opdagede, hvad der var ved at ske og reddede sig ved at springe i vandet i samme øjeblik, som krudtet blev antændt. Til gengæld sprang alle englænderne i luften. *Sådan* endte deres blodige anslag mod vore, slutter ambassadøren værdigt og kigger nøje på os, før han fortsætter. - kunne I finde på at bebrejde os, at vi hævnede et så grufuldt mord? Vi skelner nemlig ikke mellem hollændere og englændere, men regner dem for en nation. Derfor opfatter vi det ikke sådan, at vi har gjort jer uret. Vi regnede således med, at disse kaptajner tilhørte det samme folk og kom fra samme land. Desuden var det vores konge, de dræbte.

[dialog med pequotambassadøren]

Vi svarede hertil, at de udmærket var i stand til at skelne englændere fra hollændere, da de havde indgående kendskab til begge nationer. - Og fordi vi erfarer, at I har dræbt en af den engelske konges undersåtter, kræver vi os betalt for det udgydte blod. Det er vi forpligtet til. Ambassadøren svarede vedholdende. - Vi kender ikke til nogen forskel på hollændere og englændere. De er begge fremmede for os. Vi anså dem for at være et og det samme. Vi kræver en undskyldning, for vi har ikke bevidst gjort englænderne uret.
Vi. - Den påstand hopper vi ikke på. Vi har sikre beviser for, at I kender forskel på englændere og hollændere. Vi insisterer på at få udleveret hovederne (skalpene) af de

13
personer, som har dræbt vore. Hvis ikke, vil vi slås mod jer.
Ambassadøren. - Jeg forstår, hvad I er kommet for, og beder jer om frit lejde ind til kysten. Så vil jeg fortælle mit folk, hvad I har i sinde, samt hvad jeres beslutning indebærer. Hvis I venter her, vil jeg bringe jer et hurtigt svar.
Vi garanterede ham frit lejde, men optog alligvel straks forfølgelsen af ham, selvom der endnu ikke var erklæret nogen krig. Han så os landsætte vore tropper og bad

os ved et sendebud om ikke at komme nærmere, men forblive i en dal, hvor en klit lå mellem os og dem og spærrede for angreb, mens de på deres side var i stand til at se os og ramme os og skade os. Således handlede de under hele kampagnen fra først til sidst yderst skarpsindigt. Vi havde dog ikke spor lyst til at agere skydeskive og avancerede derfor op på toppen af klitten, da vi havde gjort vores mænd kampklare.

Ambassadøren kom igen og fortalte os, at han havde spurgt efter sin sachem, så vi kunne komme i forhandling, men at han var ikke hjemme, da han havde vigtige opgaver på Long Island.

Vi svarede, at sådan skulle man ikke tilsidesætte os. - Vi ved, at jeres sachem opholder sig her, hvor I bor. I skal sørge for, at han kommer hen til os, så vi kan snakke med ham, ellers vil vi slå på krigstrommen og marchere gennem landet og ødelægge jeres korn.

Han svarede. - Hvis I bare vil dvæle her lidt endnu, vil jeg gå hjem og lede efter ham. Vi lod nåde gå for ret til at de kunnme gøre tingene på

14

deres måde og væbnede os med så stor tålmodighed som menneskeligt muligt, mens vi spekulerede over den grove fornærmelse, ambassadøren udsatte os for ved således at holde os hen med tomme løfter i over en time.

Endelig kom en indianer for at fortælle os, at en vis Mommenoteck (stedfortræder for deres sachem) var dukket op og ville komme hen til os lige om lidt. Dette blev en ny march på stedet i endnu en time. Der kom en tredje indianer for at overtale os til at udvise endnu lidt tålmodighed. Han sagde, at han [Mommenoteck] ikke ville tøve med at komme, for han havde nu samlet alle pequoter for at få styr på, hvilke grupperinger, det var, der havde dræbt disse engelske mænd. Men så opdagede vi, at de i mellemtiden var gået i gang med at bringe kvinder og børn bort og grave deres vigtigste ting ned, hvilket til sidst overbeviste os om, at de havde til hensigt at stikke af fra os. Vi udviste stor tålmodighed og lod dem gøre alt dette, fordi vi regnede med senere at kunne ramme dem så meget desto hårdere.

Den næste budbringer bragte os nu den oplysning fra deres sachem, at hvis vi blot ville lægge vore våben til side og nærme os, til vi var tredive skridt fra dem, og på den måde mødes med deres hedningeprins, så ville han på sin side få sine mænd til at gøre det samme. Og så kunne vi forhandle.

Men vi forstod, at det var deres hensigt at få fat i vores våben, så vi valgte at lade krigstrommen lyde og udfordre dem til slag. Vi marcherede med flyvende bannere gennem en dyrket mark, men ingen nærmede sig. Så så vi dem stå på lang afstand og grine af os, fordi de havde narret os med denne trækken tiden i langdrag. Vi satte umiddelbart tempoet op og åbnede ild mod så mange,

15

vi kunne komme på skudhold af, satte ild til deres wigwams, ødelagde deres korn, rodede op i mange af deres forrådskamre og lod soldaterne plyndre. Således gik resten af dagen med at brænde og ødelægge landskabet. Hen imod aften gik vi ombord for næste morgen at ankomme til Narragansettkysten. Vi lagde ind et sted med en naturlig havn, hvor ingen indianer kunne falde os i ryggen, men snarere ville komme til at løbe foran os som rådyret foran hundene.

Da vi konsekvent havde brændt alt, hvad brændes kunne og ødelagt resten, bortset fra, hvad vi kunne plyndre, indskibede vi vore folk og satte sejl mod *The Bay*

[Boston]. Vi konstaterede, at vi havde afsluttet felttoget med det resultat, at en af vore var såret i benet, mens et vist antal af fjenden var dræbt og mange såret. Således med hensyn til det væsentlige af første års tjeneste.

[herefter følger det andet års tjeneste]

Dette uforskammede folk, der ikke engang fattede, hvor meget vi i vores tålmodighed havde forskånet dem for, valgte nu at optrappe denne deres utålelige adfærd. De dræbte alle, der kom i vejen for dem. De kom tæt på Fort Saybrook og udfordrede mandskabet dér til at slås.

Løjtnanten på stedet tog afsted med ti bevæbnede mænd og jog tre indianere op. Der udvekslede nogle få skud med pile, løjtnanten og hans folk forfulgte dem, hvorpå hundrede flere pequoter, der lå i baghold,

16

gik løs på dem, så løjtnanten og hans gruppe kom i en slem kattepine. Nogle af dem blev slået ihjel, andre blev lemlæstet, så løjtnanten var tvunget til retræte. Sådan set var det kun takket være Guds særlige Forsyn, at de ikke alle blev dræbt.

Indianerne fik fat i nogle af våbnene. Nogle af dem tog de dræbte englændernes tøj på og belejrede nu fortet. De råbte hånende. - kom og hent jeres engelskmænds tøj. Kom ud og slås, hvis I tør. Men I tør ikke, I er som kvinder. Hvis en af vore bare dræber en eneste mere af jeres, vil han blive som en gud, han vil blive som engelskmændenes gud! Denne blasfemiske tale gjorde soldaterne meget bekymrede, men de kunne intet gøre, så svag var deres stilling.

Bosættelsen i Connecticut fik underretning om, hvor overvældende fjendens uforskammethed var, og udsendte et vist antal soldater, som under kaptajn John Masons kommando skulle komme fortet til undsætning. Fjenden havde forskanset sig rundt om fortet og kunne nøje observere den ankommende forstærkning, hvorfor samme fjende nu trak sig tilbage i passende afstand.

Der blev med øjeblikkelig virkning sendt bud til den retfærdige og ærværdige *gentleman* guvernør Henry Vane i Boston med anmodning om hurtigt at sende forstærkning for komme fortet til undsætning, for det var nu helt indlysende, at hvis en sådan udeblev, ville alt være tabt og falde i fjendens hænder. Det var sådanne problemer og

17

forvirrende forhold, der havde hjemsøgt den stakkels garnison. Efter alvorlige overvejelser i rådsforsamlingen sendte guvernøren undertegnede ud med 20 bevæbnede soldater som nødvendig forstærkning for de stakkels mennesker. Jeg skulle fungere som kommandant for en periode af tre måneder. Ved min ankomst retirerede kaptajn John Mason med sit kontingent mænd til Connecticut kolonien. Fra tid til anden gjorde vi udfald med en snes mænd for at se, om vi kunne afsløre fjenden eller ej. Når de fik øje på os fra deres baghold, gav de os passage, idet de indså, at vi var for farlige for dem at håndteres med. Vore folk var fuldt udrustede og havde en afskrækkende virkning med deres rustninger, musketter, bandolerer, geværstøtter og sværd (som de selv berettede senere).
Vi opererede på denne måde i en seks ugers tid, overbeviste om, at alt udviklede sig, som det skulle. Men da fjenden nu fandt ud af, at det ikke længere gik an med en offensiv mod fortet, indledte de en ny på en anden lokalitet. De overfaldt Watertown, det nuværende

Weathersfield, med tohundrede indianere. Før angrebet lagde de ind ved en godt skjult biflod og slog lejr for at forfriske sig og gøre sig klar til deres forehavende. Ved daggry indledte de offensiven og dræbte ni mænd, kvinder og børn.

18
Efter denne deres operation trak de sig pludselig tilbage og bragte to halvvoksne piger med sig som gidsler. De havde sat stopler i kanoerne som master, som vi bruger det, og brugte nu de engelske mænds og kvinders skjorter og bluser som sejl. Det var dette groft provokerende syn vi så, da de dukkede op ved fort Saybrook. Mens vi så dem passere og triumfere, kunne vi ikke andet end frygte for, at de havde foretaget sig noget desperat mod vore landsmænd. Så affyrede vi en kanon og ramte mellem kanoerne, og selvom de var på små 2 kilometers afstand, så vi kuglen ramme ned mindre end 20 meter oven for den kano, hvor de stakkels piger opholdt sig. Det var Guds særlige Forsyn, at vi ikke ramte dem, for det ville have stillet os i et dårligt lys med hensyn til deres befrielse under Guds milde Forsyns blik. Det var umuligt at sætte efter fjenden, da vi manglede fartøjer og hvad dertil hører. Tillad mig at komme ind på de omgivelser, som hører med til dette fort Saybrook, før vi går videre med den sandfærdige beretning og dette barbariske folks uforskammede adfærd.

[Fort Saybrook og andre lokaliteter]

Dette fort er beliggende ved mundingen af Connecticut River, et område med megen god jord, gode engdrag, forskellige gode træsorter. En overflod af fuglevildt: gæs, ænder, knortegæs,

19
krikænder, rådyr og egern helt på højde med vores engelske harer.

Det er synd og skam, at et så fortræffeligt sted kun er genstand for så lille opmærksomhed. Det ligger nordvest for den nok som bekendte lokalitet Queenapick, der næsten overgår det netop nævnte. Beliggende som det er ved en køn flod, hvor man kunne anlægge en havn, er det omgivet af rige og gode engstrækninger i en afstand af godt og vel 50 kilometer fra bosættelserne længere oppe ad denne Connecticut River. Ca. 20 kilometer længere oppe herfra ligger et sted, der kaldes Aquawam, på ingen måder ringere end de netop nævnte lokaliteter.

Dette land og disse steder består i sin helhed af frugtbar jord og gode engdrag langs alle floder. Connecticut River kan besejles af pinaces mindst 100 kilometer ind i landet. Den har et stærkt, friskt løb, der kommer ned fra bjergene. Tidevandet mærkes kun halvvejs oppe af flodløbet. Styrken og friskheden nedad mod kysten er så kraftig, at tidevandets kræfter neutraliseres. Sandt at sige ville jeg ønske, at der var tid til at fordybe sig i hele dette landskabs dyder, men hvis man rigtig vil lære New Englands have at kende, må man rette blikket mod Hudson River, som overgår alt af det hidtil nævnte. Denne flod - Hudson - byder på fisk som stør og laks i rigt mål. Mange velsmagende arter har deres naturlige tilholdssteder her, og det er det eneste sted på egnen, hvor man finder bæver.
Det er også af vigtighed at nævne Long Island, som generelt

20
byder på de fleste af ovenfor nævnte goder. Narragansett, Martins [Marthas] Vineyard, Pequot, Narragansett Bay, Elizabeth Islands: alle disse lokaliteter er stadig ubeboede og byder generelt på gode forhold. For så vidt angår jorden er den her en smule bedre, end de netop omtalte lokaliteter. Narragansett Bay er et så udstrakt område for skibsfarten, at den ville kunne rumme titusind skibe under sejl. Capcod [Cape Cod], New Plimouth [New Plymouth] og Dukes Bury har alle udmærkede forhold til at modtage folk, og alligevel har kun et fåtal slået sig ned dér, set i forhold til områdets udstrækning. Hvad angår selve *The Bay* [Boston] er der adskillige byer, som kan optage flere borgere, end der allerede er, og tilbyde dem komfortable forhold, selv rygtet vil vide det modsatte.

De nordlige og østlige bosættelser bør ikke overses, tag nu bare f. eks. Puscataway [Piscataqua]. Her er eftertragtede områder lige i fiskeriets hjerteregion. Floden af samme navn er sejlbar for skibe i 100 tons - klassen langt ind i landet. Med visse fartøjer og pinnaces kan man sejle endnu længere opad. Piscataqua udgør områdets eneste sikkerhedsmæssige bastion. Med sine tolv kanoner kan det holde alverdens fjender stangen. Den smalle flodmunding ligger lige ud til havet mod sydøst, så der er altså ingen umiddelbar ankerplads, med mindre man da vover skib

21
og mandskab.

Her er god jord og masser af godt tømmer. Engstrækninger ingen mangelvare. Det er en skam, at det så længe har været overset.

Augumeaticus [Agamenticus] er et område med gode forhold. Det er beliggende 8 - 10 kilometer fra Piscataqua River. Her har Sir Ferdinando Gorge et hus. Området fortjener at blive beboet. Der er gode forhold for korndyrkning, faktisk alle slags afgrøder. Hør og hamp går også an. Sidste års afgrøder i Piscataqua og *The Bay* var lige så gode som et hvilket som helst andet sted i verden. Casko i sin berømmede bugt med hundredvis af øer og er egnet til bosættelse. Her er endvidere en flod med rige fiskemuligheder og fuglevildt i stor stil. Så meget fuglevildt er der, at den nyankomne vil kunne forsyne sig med et bredt sortiment mindre end et par timer efter ankomsten. Vildt, som man tidligere ikke vidste, hvad man skulle gøre med. Da området her er så berømmet for menigmand og velkendt af snart sagt alle, først og fremmest fra vort elskede engelske fædreland, det fornemste i Common - Wealth, har jeg med vilje udeladt mange seværdigheder, som egentlig burde være med her. Og når man kommer i hu, hvor mange nedsættende prædikater, der er blevet tillagt dette land: at det er et hårdt og vanskeligt sted at overleve i, at jorden er gold, at det næppe kan rumme flere mennesker, end de,

22
der er her, ja, så vil jeg tage mig den frihed at foretage endnu et sidespring for på den måde at opmuntre folk, som ønsker at slå sig ned her.

Der er således nogle ganske bestemte bosættelser, nemlig Dedum Concord i Massachusetts Bay, der for nylig er grundlagt, og som virkelig tilbyder overordentlige forhold, og som har plads til masser af mennesker.

[krigens udvikling omkring Fort Saybrook]

Men lad nu disse tidrøvende ting ligge, da dette mit indlæg har med den krigsmæssige side af sagen at gøre. Så hav mig altså derfor undskyldt for disse uvedkommende sidebemærkninger.

Som jeg tidligere var inde på, holdt pequotindianerne sig væk fra Fort Saybrook, da de opdagede forstærkningen. Men den gamle slange lokkede dem til angreb mod Kristi kirke, akkurat som ved det første syndefald, og det med et sådant raseri, at vore blev dybt foruroligede og opskræmte. Væk var deres kække stil, ja, de vovede knapt nok sig selv hvile, når de tørnede ind. Trusler af værste skuffe om røveri og ran af både folk og fæ var skræmmende nær på at blive til virkelighed. Så uforskammede blev disse ugudelige djævlesønner, at de sås løbe om som brølende løver med fanden selv som kommandant, mens de afsøgte hver en afkrog af landskabet for bytte, om de så skulle sluge det råt. Med hvileløs dødsforagt fortsatte de deres ondskabsfulde angreb og fandenivoldske udfald mod vore stakkels landsmænd. De overfaldt en master Tillie, en skibskaptajn, der havde

23

kastet anker ved udmundingen af Connecticut River. Han gik i land uden at kende noget til deres blodrus, og de slog ham og hans makker ihjel på den mest ondsindede og barbariske måde. Det siges, at de tog ham med sig hjem, hvor de bandt ham til en pæl, flåede huden af ham, lagde aske mellem kødet og huden, skar hans fingre og tæer af og lavede hattebånd af dem. Så barbariske var de i deres grusomheder. Hvad mærkeligt er der da i, at vore folk var parate til at yde liv og blod, ja alt, hvad de havde, for at overvinde et så ondt og uforskammet folk!

Men da der nu kom breve til *The Bay* om dette angreb på Weathersfield ved Connecticut River, hvor der som tidligere omtalt var blevet dræbt ni mænd, kvinder og børn, samt taget to ganske unge kvinder som gidsler, beordrede Rådet at sende en forstærkning. Samtidig sendte bosættelsen i Connecticut 100 bevæbnede mænd under kaptajn John Masons og løjtnant Seilys kommando med samt flere underordnede officerer ned til Fort Saybrook. Kaptajn Mason var ved fuldmagt forpligtet på at danne fælles front med fortet og rådføre sig med den øverst befalhavende dér på stedet om, hvilke strategiske forholdsregler, der skulle sættes i værk mod disse fandens indianere. Tropperne fra Connecticut havde rundt regnet 60 moheganindianere med sig, som pequoterne havde fordrevet fra deres lovlige besiddelser. Disse moheganere var alvorligt og oprigtigt besluttet på at slutte op om englænderne eller i det mindste være under deres kommando, så de kunne hævne

24

sig på disse deres satans fjender. Og da englænderne tog moheganernes alvorlige ønsker for pålydende, gav de dem lov til frit at ledsage tropperne, dog uden at indgå i direkte forbund med dem, men de på deres side lovede at være tro og yde, hvad de kunne. Men da nu mændene var indskibet og sejlede ned ad floden, næredes de, der havde ansvaret, af en stor og inderlig tvivl. De frygtede nemlig, at når moheganerne blev udsat for de afgørende prøver, ville de gøre oprør og vende sig imod deres nye venner, og atter slutte sig til pequoterne. Mange blev tvivlrådige, fordi de jo ikke havde nogen som helst garanti for deres troskab. Kaptajn Mason sendte en shallop afsted mod fortet. Indianerne sendte han over land, hvorefter det så var meningen, at de skulle mødes igen ved Fort Saybrook. Selv sejlede kaptajnen med et stort og tungt fartøj, som kun kom langsomt frem og blev yderligere forsinket på grund af tværgående vinde.

Da moheganerne ankom til Saybrook, var de meget ivrige efter at gøre udfald for hurtigst muligt at finde ud af, om der var pequoter i nærheden. De var nemlig helt på det rene med, at området var rigt på fjender. Men da det var Sabbat, fik de kontraordre, hvorefter man overlod dem til sig selv og håbede på, at de ville iagttage respekt og vente til næste dag. Tidligt den følgende morgen tog de afsted og kom senere tilbage med skalpene af fem pequoter

25
og en tilfangetagen. En syvende havde de såret dødeligt.

Dette var til stor opmuntring for alle, da vi kun kunne opfatte det som en bekræftelse på deres kommende troskab. Jeg selv var sejlet ud for at mødes med resten af styrken og havde lagt mit fartøj side om side med det store tunge. En Master Stone, der var sendt med for at varetage kompagniets åndelige behov, lå og bad til Gud alene midt blandt soldaterne.

Lad mig her nedfælde en bemærkelsesværdig tildragelse, for at man skal se Guds Forsyn og ære Hans navn, han som selv så inderligt ønsker, at hans bestemmelser æres. Alle var generelt usikre, fordi de var bange for, at disse indianere skulle vise sig utroværdige. De havde ikke hørt, hvilken dåd, samme indianere havde øvet. Det behagede Gud at lægge master Stone nedenforstående ord på hjertet, mens han bad. Jeg lå selv nede i skibet og hørte det, uden at han vidste, at Gud i mig havde sendt ham et vidne, som kunne fortælle ham, at hans bøn var blevet hørt. - Oh, Herre, hvis det er din hellige vilje, forund da dine stakkels prøvede tjenere vished, som et tegn på din kærligheds pant. Giv os vished for disse indianeres trofasthed mod os. De, som nu foregiver at være vore venner og hjælpere, at vore hjerter således må bestyrkes i dette dit forehavende.

Straks sprang jeg op på dækket og fortalte ham, at Gud havde bønhørt ham, og at jeg kunne overbringe ham den nyhed, at disse moheganere

26
var kommet med skalpene fra fem pequoter og en, som de havde taget til fange, samt endnu en, der var dødeligt såret. Dette opmuntrede i sandhed alles hjerter, og gav alle en grund til at prise og takke Gud. Lidt før vi skulle sejle, ankom et vist skib fra den hollandske bosættelse. Vi holdt det under skarpt opsyn, mens det kastede anker, og forlangte straks at møde den overordnede, som viste sig at være en beredvillig handelsmand. Han gjorde os selskab og fortalte, at han havde kurs mod Pequot River for at drive handel. Da vi jo, om jeg så må sige, havde forstand på krigsmæssige forretninger, brød vi os ikke om, at andre skulle handle med vores fjender på en sådan måde, at det kunne gå hen og blive skæbnesvangert for os og en fordel for dem, når de f.eks. fremstillede pilespidser af nogle kedler, de havde handlet sig til. Derfor gav vi hollænderne ordre til ikke at forplumre noget, med det argument, at fjenden kunne falde over dem hvert øjeblik det skulle være. Dette blev taget ilde op og afstedkom en del diskussioner mellem de ledende parter. Men - Gud være lovet - udviklede det hele sig hen imod en så behagelig atmosfære, at alle til sidst sluttede med at prise Gud og Hans folk det bedste, de havde lært.

[Aftalen med hollænderne]

Disse hollandske mænd forstod nu, at de af gode grunde måtte skrinlægge deres planer og indgik nu den underhåndsaftale med os, at hvis vi

27
lod dem sejle videre, ville de gøre deres alleryderste for at befri de to tilfangetagne piger, ja, at det ville være deres førsteprioritet og drivkraft på deres videre færd. Med disse garantier - og fordi vi fandt dem troværdige - lod vi dem sejle. De tog kursen mod Pequot River, hvor skibskaptajnen gik fra borde for at forhandle en aftale om handel på plads med deres prins Sasacoose [Sassacus], en aftale, hvori frigivelse af de to engelske piger skulle være en vigtig del. Dette brød Sassacus sig overhovedet ikke om. Kaptajnen retirerede hurtigst muligt tilbage på skibet. Her lokkede han på en snedig måde syv indianere ombord, blandt dem nogle af deres bedste krigere. Da han havde dem dér, gjorde han dem bekendt med sine hensigter: med mindre de to gidsler kom uskadte ombord, ville han tage dem som gidsler, og så ville de ikke komme fra borde, før han havde forhandlet med deres sachem.

En af hollænderne råbte til de indianere, der stod inde på land, at de skulle komme med de to tilfangetagne piger, hvis de ville have deres syv krigere. - Og det skal være lige nu, for ellers sejler vi herfra og smider dem over bord på åbent hav, så snart vi bare kommer langt nok ud! De inde på kysten grinede lidt. De troede, det var for sjov. Hollænderne lettede anker, satte sejl og nærmede sig snart flodmundingen. Så indså pequoterne

28
at det var alvor og tryglede dem om at vende skuden og kaste anker igen. De accepterede nu kravet, bragte de to piger sikkert ombord, hvorefter de syv indianere blev løsladt.

[Med de løsladte piger ombord sætter hollænderne kurs mod Fort Saybrook]

Derefter satte hollænderne kursen mod Fort Saybrook. Her bad man skipperen om at sætte pigerne i land, men man var klar over, at man var nødt til at tage hensyn til den hollandske guvernørs ønske. Han havde hørt, at to engelske piger var blevet taget til fange af pequoterne, og da han regnede med, at hans eget fartøj var ude for at handle med disse, havde han sendt en pinace, hvor besætningen havde strenge ordrer om at få fat i disse fanger, uanset omkostningerne, selv hvis de satte deres fred med pequoterne over styr. Og endnu en ting: han - guvernøren - skulle selv i egen høje person have fornøjelsen af at være den første, der tog dem i øjesyn, når de var befriet. Derfor bad hollænderne os så mindeligt om forståelse for, at pigerne ikke kunne bringes i land uden videre, endsige blive her, ja ikke engang komme hjem, før de havde opfyldt guvernørens ordrer. Dette blev dem velvilligst garanteret, og det på trods af, at guvernøren residerede over 140 km fra os. Efter denne omvej blev de senere igen bragt tilbage til os og senere eskorteret til deres egne.

[Afhøringen af de tilfangetagne piger, dog var den yngste så lille, at hun kun sagde ganske lidt]

Og nu for så vidt angår afhøringen af de to piger efter deres ankomst til Saybook Fort. Den ældste af dem var omkring seksten år. På vort forlangende fortalte hun os, at de havde opfordret hende til utugt,

29
og at hun med sønderknust hjerte og helt nedslået over den trældom, hun var bragt i, havde tænkt "hvordan skulle jeg kunne begå så stor en brøde og synd mod Gud?" Begge pigers hjerter havde været fulde af spekulationer om Guds retfærdige vrede mod dem, der faktisk kom fra velsignede og beskyttede forhold. De havde været utaknemmelige og ladet hånt om disse deres forhold, så det var klart, at Guds retfærdigheds hånd havde lagt sig på dem i deres overmåde store forsømmelighed. Således tænkte de i deres hjerter. Indianerne tog dem med sig fra sted til sted og viste dem deres fæstningsanlæg med mærkelige wigwams og huse. De opmuntrede dem til at være ved godt mod, men, som med Israel, kunne deres stakkels sjæle umuligt affinde sig med at være glade og lystige, underkastet en så fremmedartet konge. Så mens de med sorg i sinde lod deres harper hænge under piletræerne [Gamle Testamente, Salme137 vers 2: Ved Babels floder der sad vi og græd, når Zion randt os i hu. Vi hængte vore harper i landets pile. Thi de, der havde bortført os, bad os synge. Vore bødler bød os være glade. - Syng for os af Zions sange! Hvor kan vi synge Herrens sange på fremmed grund?], var håbet deres eneste føde, og tårer deres evindelige vederkvægelse. Skjult bag klipper og under træer tryglede den ældste i åndeløs bøn til Gud, og selv om hun var så ung, modtog hun - det må selv jeg erkende - Guds milde og kærlige omsorg. Daglig var hun omgivet af Hans faderkærlighed. Og det trøstede hende midt i sorgen og gav hende et aldrig slukket håb, at Han ikke ville eller kunne glemme hendes stakkels plagede sjæl eller legeme, fordi, som hun udtrykte det: "Hans kærlige omsorg kom til mig

30
på en uudsigelig måde. Også selvom vi", sagde hun videre, "til tider råbte som David: en dag vil jeg gå under for Sauls vrede. En dag vil jeg dø for disse barbariske indianeres hånd, især da, hvis vore skulle komme i krig med dem, så vil alt håb være ude, så vil jeg gå under. Så vil de gøre det af med mig af ren og skær ondskab!"

Men så pludselig begyndte det stakkels pigebarn at gå i rette med sig selv: "Hvorfor havde jeg ikke tillid til Gud? Skuer jeg ikke hver dag Hans uudsigelige kærlighed til min stakkels mistrøstige sjæl? Og Han har sagt, at han aldrig vil forlade mig, aldrig fornægte mig! Derfor vil heller ikke jeg frygte for, hvad mennesker kan gøre mod mig. Jeg ved jo, at Gud råder for menneskene, og at de intet kan gøre uden Hans vilje!"

[Religiøse tanker]

Således lød ordene fra hendes læber, da vi udspurgte hende på Fort Saybrook. Da jeg var befalhavende, fortalte hun os disse ting under mit forsæde. Er dette ikke, kristne læser - tillad mig at rette denne appel til alle oprigtige kristne - den evige Guds omsorg for hans stakkels børns fangenskab? Disse forhåbningens trælbundne, som udskiller et skæppefuldt mål af kærlig omsorg og sjæletrøst midt i en brydsom tid, så sjælen må prise Guds faderlige kærlighed og gribes af Hans omsorg, når fangen sukker i sit fængsel: jeg tvivler ej om, at hellig kvide, kors og enhver ydre fortrædelighed tjener

31
til gavn, så Guds herlige engle må juble "Din kærlige omsorg er mere end livet, mere end alle livets goder og det, som verden kan byde på. Hellere træl til tider og kristen, end fribåren uden Ham! Hellere i løvekulen mellem alle de brølende løver med Kristus, end under dun med hustru og børn uden Ham". Denne Davids tale maner til eftertanke. Han

var en herlig hersker og en hengiven stridsmand. Hvor sødt lyder ikke dine ord for mine øren, sødere end honning og bikage! Han var omfattet af Guds lægende omsorg og søde vellugt, var han end tynget af nederlag og prøvelser. Og således handler Gud end i dag. Desto større trældomsåg for Hans tjenere og strid i Hans kirke, desto klarere fremstår Guds udvalgte mellem dem, så Han lutrer dem og rager dem ud af ilden. Han åbenbarer sig for deres sjæle. Han løfter dem op af vandene, og som med Peter går de ikke under. Men vil I nu ikke, mine agtede venner og medkæmpere i Herren, være tilbøjelige til at mene, at dersom dette er lidelsens frugter, så lad mig lide, så jeg kan nyde godt af Guds velsignede ånde på min sjæl,

32
på samme måde som de, der lider, gør? Vær på vagt over for tanker som disse, eller lyt i det mindste til jeres sunde fornuft og kom i hu, at sådanne tanker mishager Herren. Det er imod evangeliets budskab at ønske sig noget godt komme af at eftertragte det onde. Kristus viser sig ikke for os i sin modsætning som et menneske, der inviterer trængsler ind i sit hus. Lad os meget hellere følge Kristi eksempel: Fader, ikke min, men Din vilje ske på jorden såvel som den sker i himlen. Og når I således bøjer knæ for Gud som hans lydige børn, rede til at bære de lidelser, Han vil lægge på jeres vej, så vil Han, hvis Han mener, I skal prøves, ikke spare jer for noget, end ikke et smertefuldt eller møjsommeligt fangenskab, thi sådanne prøvelser vil da fremstå som søde velsignelser, da de er jer pålagt efter Guds egen plan, især, hvis det behager Herren at prøve sine gennem lidelser, som Han sagde til Israel i hensvundne dage: Jeg gjorde dette for at prøve jer, for at se ind i dybet af jeres hjerter. Hvad gavner det en sjæl, om han gør som den tåbelige yngling i evangeliet, at han regner sin egen ære, sit overskud, sin ødselhed, sin fred eller sin frihed for et større gode, hvis han ikke er i Kristus.

Derfor er det også, at Herren udsætter sit folk for prøvelser og anfægtelser, for at Han kan vise sig for det i sin miskundhed og åbenbare sig klart for sjælene med sin gavmilde nåde.

Tag dette til jeres hjerter, kære brødre, og far ikke vild,

33
hverken til jeres højre side eller til jeres venstre. Og vær ikke, som Ephraim, som en utæmmet kvie, der ikke vil bøje sig under åget, men bøj jer for de lidelser, Gud vil lægge på jer og frygt for dem, der ikke kommer fra Ham. Og vid, at man ikke kan modtage Kristus uden hans kors! Disse to er et: man kan ikke få del i Kristus uden også at bære hans kors. Har man nogen steder kunnet læse om kristne, selv i pureste og reneste kirke, som blev fritaget for hans kors? Blev ikke korset båret efter Kristus? Andreas måtte følge Kristus, men ikke uden et kors. Han måtte tage det på sig og bære det på sine egne skuldre. Det siger sig selv, at det ikke var noget let kors at bære, sandelig, det var endog meget tungt. Oh, lad det ikke ske, at kristne kaster sig i glemselens hav, hvad jeg frygter, de mange, der lever efter den gamle kristne måde, gør: der er kommet velbehagelighed ind i verden, og menneskene vil have både Kristus og det behagelige, men det vil ikke lykkes for dem i denne verden. Er tjeneren bedre end sin herre? Nej, der er han ikke og skal aldrig blive. "Men", spørger I, "hvad er meningen med dette kors? Vi har mange kors at bære i denne verden. Vi lider mange tab både ude som hjemme, både i kirken og i Common - Wealth. Hvilket kors mener Kristus? Var det et kors for ham at være uden et hjem, hvor han kunne lægge sit hoved til hvile? Eller at føle sig så betydningsløs, at han ønskede sig hæder

ligesom andre? Eller var det, fordi han ikke levede, som verden gerne ville have, han skulle leve,

34
eller det at være foruden denne verdens sølv og guld, en lod, mange af Guds hellige deler den dag i dag? Nej, alt dette var ikke Kristi kors. Man hører ikke Kristus klage sig over tingenes tilstand, at de er for ringe, eller at hans bolig er for ussel, eller hans klædedragt for slidt. Alle disse ting bekymrede ikke Kristus, men de er de kors, vi må bære. Kristi kors var det, at hans Faders ord ikke ville tage bolig i deres hjerter, skønt de var dem givet, og det at lide ondt for sin Faders sandheds skyld, *det* var Kristi kors, og det er også det kors, vi må bære i den reneste af alle kirker. Hvorfor undrer I jer derfor over, at I kommer ud for strid og modstand for Kristi sandheds skyld her i New England? Husker I ikke, at med kirken følger korset? Er det ikke allerede sagt, at Kristi kors fulgte ham, og at Andreas måtte bære det? Og at Paulus og Barnabas ville kæmpe en fælles strid for sandhedens skyld? Siger ikke apostlen "Kæmp for sandheden". Siger ikke Kristus "Jeg kom ikke for at bringe fred, men sværd!" Og hvorfor undres menneskene over, at bekymringer og lidelser har ledsaget den reneste kirke fra tidernes morgen til denne dag? Skulle ikke vi granske Den hellige skrift og lade den være vores rettesnor,

35
og ikke vor egen selviskhed, så vi ikke skal undres så meget, når vi ved, at det er Guds kirkes arvelod at bekymre sig og at lide? Og når vi så endvidere erkender, at disse ting kommer fra Gud, og det for at gavne Hans kirke! Har ikke Gud altid ladet lyset skinne i mørket, skabt godt af noget ondt? Var det ikke Guds søde ånde, vi mærkede hos de stakkels tilfangetagne, som vi netop fortalte om! Og finder vi ikke i evighed, at jo større prøvelser og bekymringer for Guds folk, desto større Hans nåde i Hans tjeneres sjæle! I, som har planer om at tage til New England, frygt ikke for en smule genvordighed. Flere ville stå til søs, hvis de var sikre på at kunne undgå stormvejr. Men den, der ser kampppladsen, hvor trommerne maner til slag, og hornene blæser til angreb, og uden frygt går med i slaget, *han* er den modigste soldat.

Fremstå ikke som kujoner, men forfølg jeres mål, og lad ikke hånt om vor ædle konges mildhed og den vidunderlige frihed, han gennem tiderne har skænket os, nemlig den stadig at kunne gå fremad efter vores egen fri vilje. Hvorfor tøver I, hvad er I bange for? Gør ikke Herren dette for at prøve jeres hjerter og for at se, om I tør følge ham i hans lidelser eller ej? Hvad er det blevet af troen? Jeg frygter ikke for,

36
hvad mennesker kan gøre mig, siger David, ej heller for, hvilke trængsler, der måtte komme, men sætter min lid til Herren, som er min gud. Så længe et menneskes midler og mål er af det gode, vil han gå modigt frem. Lad blot tornebusken brænde. Så længe blot Gud viser sig for Moses i tornebusken, vil han være fri for fare, og der vil komme mere godt end ondt ud af det. Kristus vil vide at ære sig selv og gøre godt mod sit folk, lad det end være med midler af en modsat karakter, som vi ikke formår at udgrunde. Se til, at I tror. Så vil I også klart erkende, at selvom lidelserne lige nu kan synes meget tunge, som det utvivlsomt var tilfældet med disse to fangne piger, så er udfaldet dog sødt og velbehageligt for alle Guds hellige, som det også skulle vise sig.

[Krigslisten]

Men lad mig fortsætte. Da vi havde indskibet vore soldater, lettede vi anker fra Fort Saybrook og satte kurs mod Narragansett Bay og narrede på den måde pequotindianerne, fordi de forventede, at vi ville lægge vejen op ad Pequot River, men ved at komme på tværs af det, de regnede med, gav vi dem et falskt håb om sikkerhed.

[Se kort i oversættelsen To veje til Connecticut fra Francis Jennings værk *The Invasion of America. Indians, Colonialism and the Cant of Conquest*]

Vi landsatte vore mænd i Narragansett Bay og marcherede over land i mere end to døgn, før vi kom til Pequot. Efter marchens sidste dag slog vi lejr mindre end 3 km fra området.

Da vi fortsatte omkring klokken et om natten, var det med den tilfredsstillende efterretning, at de intet vidste om vores komme. Vi nærmede

37

os således deres fæstning, idet vi overgav os selv til Gud og bønfaldt Ham om Hans bistand ved et så betydningsfuldt forehavende. Vi fortsatte marchen for til sidst at omringe fæstningen.

Denne fæstning eller *Palizado* var godt og vel en hektar [ca. 4000 m2] i udstrækning og omgivet af træer eller træstammer, som var banket tre fod ned i jorden og bundet tæt sammen, som man vil kunne se tydeligt fremstillet på skitsen forrest i bogen her.

[Angrebet]

Kaptajn John Mason nærmede sig fra vestsiden, hvor der var en passabel indgang. Jeg marcherede mod sydsiden. Således omringede vi fæstningen og posterede vore ca. 300 allierede indianere udenfor, bag vore soldater i en cirkel *Battalia*. Der blev affyret en salve. Den indvirkede så usædvanligt på os, at vi kun kunne opfatte det som et Guds Forsyn, at soldater uden erfaring i våbenbrug kunne affyre en så perfekt salve. Det var, som havde Guds finger berørt både tændsats og flint. Da denne salve blev afgivet i daggryet, lå størstedelen af pequoterne i dyb søvn, men den afstedkom en sådan skræk hos dem, at de brød ud i det mest bedrøvelige skrig, så det ville have affødt medfølelse med dem, hvis ikke Gud havde stålsat vore mænds hjerter til denne tjeneste. Da således enhver var blottet for medlidenhed, gik alle på med krum hals uden at føle noget, for de havde ikke glemt, at pequoterne havde udgydt vore landsmænds blod og behandlet dem med grænseløs barbari. Kort sagt havde de dræbt rundt regnet 30 individer. Efter at have åbnet ild, nærmede vi os indgangen, som de havde proppet fuld med afspærringer af grene og buskads.

Jeg nærmede mig indgangen og indså, at jeg ikke ene mand kunne klare at få alt det af vejen, der lå presset sammen her. Master Hedge og et par andre soldater beordredes til at rydde indgangspartiet, hvilket efterfølgende skete. Så placerede jeg det hele mellem mig og indgangen, hvorefter de involverede uden at afvente min ordre fortsatte videre frem mod fæstningens sydside. For mange af os

38

var dette mildest talt bemærkelsesværdigt: når mænd løber uden at være sendt, belønnes de som regel ilde.

Kære læser, jeg beder om mere overbærenhed og velvilje mod min person (skønt jeg egentlig ikke er værdig hertil), end denne bog lægger op til. Husk på, at den indeholder udsagn, der uretfærdigt er blevet tillagt mig. Jeg skulle således, da vi nærmede os indgangen, have formuleret spørgsmålet "Skal vi trænge ind her?" Andre skulle så have svaret "Hvad kommer vi ellers for!" Mange vil vide, at jeg aldrig som befalhavende officer har brugt at rådføre mig med menige, når vi opholdt os i garnison, endsige bedt om vejledning i et krigsmæssigt anliggende. Så meget desto mindre i en så vigtig sag og i et så vigtigt øjeblik, som det omtalte. Det har erfaring lært mig. Det var ikke tidspunktet at formulere et sådant spørgsmål. Så tilgiv derfor ham, der er fremkommet med denne forkerte oplysning [se Philip Vincent s. 11].

Vi havde sværdene i højre hånd og en karabin eller musket i den venstre, da vi nærmede os fæstningen. Master Hedge blev skudt gennem begge arme og flere blev såret. Jeg ved godt, at en mand ikke kan forlange at blive kaldt prisværdig, hvis han omtaler noget, der har med hans egen ære at gøre. Dog, jeg vil gøre det for at ihukomme Guds Forsyn og prise Hans navn på egne såvel som på andres vegne. Jeg tør ikke udelade dette, men vil, at hele verden skal vide, at udfrielse blev givet os, der havde kommandoen, såvel som de menige soldater.

Kaptajn Mason og jeg selv gik ind i deres wigwams. Der blev skudt på ham, og han ramtes af mange pile på sin hjelm. Gud sparede ham for at blive såret. Selv fik jeg et skud i venstre hofte gennem en beskyttende stødpude, som forhindrede pilen i at trænge ind og gennembore mig. Jeg blev også truffet

39

mellem skulderen og nakken. Pilen blev hængende i stoffet på min hjelm. Andre af soldaterne blev ramt, nogle i skulderen, nogle i ansigtet, nogle i selve hovedet. Andre igen i benene. Kaptajn Mason og undertegnede mistede hver en mand og havde nær ved tyve sårede. Disse pequoter handlede yderst tappert. Vi måtte erkende, at deres fæstning var for meget for os, så vi udtænkte en måde, hvor vi kunne redde os selv og skade dem.

[Massakren]

Kaptajn Mason gik igen ind i en wigwam og kom ud med et brændende træstykke efter at have såret mange indenfor. Så satte han ild på i den vestlige del, hvor han var kommet ind. Jeg selv satte ild på i den sydlige ende ved hjælp af en krudtlunte. Brandene udviklede sig mod midten af fæstningen på den mest forfærdende måde og indebrændte alle i løbet af en halv time. Mangen en tapper fyr nægtede at komme ud eller kæmpede sig desperat gennem palisaderne, bare for at blive stegt eller brændt midt i flammehavet. Våbnene faldt ud af deres hænder, ja, endog buestrengene fortærede ilden. Således omkom de med stor tapperhed. Gid vi havde haft mulighed for at vise dem den barmhjertighed, de fortjente for deres mod. Mange i fæstningen indebrændte, det være sig mænd, kvinder og børn. Andre kæmpede sig ud og kom løbende i flokke på tyve til tredive stykker. De blev mødt af vore soldater, som tog sig "kærligt" af dem ved først at true dem. Mænd, kvinder og børn faldt om. De, der slap fra os, faldt i hænderne på vore indianere, som var bag os. De fortalte, at der var omkring firehundrede sjæle i denne fæstning. Mindre end fem slap fra os.

40

For de unge soldater, der aldrig havde været i krig, var de blodige indtryk meget sørgelige. Det gjorde et stort indtryk at se så mange ligge og dø. Visse steder lå der så tykt af dem, at man næsten ikke kunne komme forbi. Man stiller sig spørgsmålet. - Hvorfor skulle I gå så rasende til værks? (og det har nogle da også gjort). Skulle ikke kristne udvise en større barmhjertighed og omsorg? Men lad mig her minde jer om Davids krigsførelse. Når et folk er blevet så blodtørstigt og lever i synd mod Gud og mennesker, og alle forenes i sådanne handlinger, så der ikke længere er respekt for enkeltpersoner, men piner dem, skærer i dem og lader sværd gennemløbe dem, ja, lader den værst tænkelige grusomme død, man kan forestille sig, herske, så tilsiger Den hellige skrift os, at kvinder og børn med må udryddes sammen med deres forældre.

Ind imellem forandrer indtrykket sig, men lad det nu ligge: Guds ord lyste klart over vore handlinger!

[Efter massakren]

Da denne tjeneste var ovre, beordrede vi vore styrker i kampformation. Mens vi var i færd med det, kom pequoterne med deres bedste mænd og skød mod os. Jeg skjulte mig sammen med tolv - fjorten mand i den hensigt at overrumple dem og indlede kamp. Fjenden blev flere gange tvunget tilbage, når den indså, at vore kugler nåede længere end pile. Dog måtte vi erkende, at vi ikke gjorde fremskridt på åben mark. Derfor bad vi vore indianere om at gå ind i kampen. Det var hensigten, at vi så ved selvsyn kunne observere indianernes måde at føre krig på. De gjorde, som vi bad om, og gik til angreb. Nu udvekslede pequoterne, narragansetterne og moheganerne et fåtal af pile, og det på en sådan måde, som skulle de slås syv år for at være sikre på at slå syv fjender ihjel. For nu at sige det rent ud af posen: de nærmede sig ikke hinanden, men skød på lang afstand. Og de rettede ikke deres pile lige frem, som vi oftest gør det med vore kugler, men afskød dem opad hid og did. Derefter

41

stod de og gloede op mod himlen for at følge pilene og se, hvor de slog ned. Og de afskød først næste salve, når den første var helt ude af syne. Den slags kampteknik er simpelthen bare tidsfordriv, mere end den er erobring og undertrykkelse af en fjende. Mens vi officerer stod en tid og spildte tiden på denne måde, indså vi pludselig behovet for at tilse vore sårede soldater. Mange af dem havde lagt sig på jorden. De var sultne og trængte til noget nærende, som kunne forfriske dem, så de ikke besvimede. Men sådanne fornødenheder var ikke inden for vore muligheder, og vi kunne derfor bare anråbe Gud om at omfatte dem med sin nåde. De fleste var tørstige, men der var intet vand. Vores proviant var sparsom. Vi blev mødt af andre nedslående omstændigheder, havde akut brug for en kirurg, men ham, vi havde med, var ikke vant til krig, så han turde slet ikke vise sig. Mens vi andre satte livet på spil, var han blevet tilbage ved skibet som en anden grønskolling [Philip Vincent?]. På grund af denne hans indstilling blev mange af vore stakkels sårede soldater ladt i en stor krise. Nogle besvimede, da hurtig hjælp udeblev. Dog behagede det Gud at spare deres liv, men ikke uden stor elendighed og smerte her og nu.

[Mange af de allierede indianere deserterer]

Og nu mangedobledes vore fortrædeligheder. Adskillige begyndte at miste kampgejsten og modet. Vore indianere, som havde stået last og brast med os indtil nu, var midt i en rådslagning. De besluttede sig for at forlade os, og det i et landområde, som vi ikke kunne finde vej i. Straks efter denne deres beslutning, trak halvtreds af narragansettindianerne sig således fra resten for at vende hjem. Pequoterne bemærkede sig straks dette og optog forfølgelsen af dem. Så henvendte de resterende narragansetter sig til kaptajn Mason og undertegnede, råbende "oh, hjælp os nu, ellers bliver vore mænd slået ihjel." Vi svarede, "hvad bilder I jer ind, at kræve

42
hjælp af os, som I forlader i en så ulykkelig situation, hvor vi end ikke ved, hvilken vej vi skal marchere for at komme ud af dette land. Men I skal vide, at englændere ikke har for vane at handle som hedninge ved at gengælde ondt med ondt, så vi skal nok hjælpe jer."

[Guds Forsyn]

Selv stillede jeg med tredive mand og reddede dem i løbet af en time. Da vi efterfølgende var på vej tilbage til hovedstyrken, dræbte og sårede vi over hundrede pequoter, allesammen krigere, der havde angrebet os både bagfra og fra siden. Vi indhentede hovedstyrken og besluttede os for at marchere i en bestemt retning ad en velbekendt landtange ved kysten, hvor vi planlagde at slå lejr for natten. Vi havde ingen anelse om, hvordan vi skulle få vore sårede til Pequot River. Indtil videre havde vi ingen pejling af vore pinaces, og både vi og kaptajnen på vores bark frygtede for, om Herren mon havde knust dem. Omkring midnat kunne vi endelig give samtlige fartøjer ordre om at sætte kurs mod Narragansett Bay,hvor det var hensigten at angribe [endnu] et fort næste morgen.På den måde kunne de mødes med os ved Pequot River om eftermiddagen. Men vinden kom ind på tværs, og der opstod derfor tvivl hos dem om, hvad der mon skulle blive af os, for de vidste jo, hvor dårligt udrustede, vi var, hvad både ammunition og proviant angik. Men så vendte alle deres hjerter mod Gud i denne mistrøstige stilling: vinden vendte til vores fordel og bar skibene på vej for øjnene af os. Og omkring klokken ti formiddag ankom de til Pequot River og kastede anker på det aftalte sted. Og lige nøjagtig på det tidspunkt vendte vinden igen og blæste kraftigt mod dem. Jeg overlader til den kristne læser at dømme om, hvordan Guds Forsyn var med i dette. Vore indianere kom og tog del i glæden over denne vores sejr og beundrede nu højlydt

43
vi englænderes måde at slås på. Men så måtte de alligevel skrige, "*mach it, mach it*", hvilket betyder "det er slut, der er slut. (Fordi krigen har været for frygtelig og har slået for mange ihjel). Da vi på behørig vis havde modtaget deres lykønskninger, lovede de os helt frivilligt at stille sig til vores disposition og marchere med os, hvorhen vi så end tog vejen. Således lettede Gud os for det pres, der lå på os, vi, der troede os efterladt og i stor fare ved udeblivelsen af vores fartøj. Her var det, vi ændrede vores strategi [om at angribe endnu et fort] og tog beslutningen om at tage via den førnævnte landtange. Altså gjorde vi omkring og marcherede til floden, hvor vi fandt vore fartøjer liggende for anker.

[Fuldtræfferen fra Sergent Davis]

En bemærkelsesværdig tildragelse: Pequoterne angriber vore flanker. Sergent Davis, en smuk og modig soldat, opdager noget sort på toppen af en klippe og træder til side fra hovedstyrken med sin tre fod lange karabin. Han fyrer på må og få, idet han regner med, at det må være hovedet af en indianer, og får da også denne væltet omkuld, så han ligger med benene opad. Vore indianere ser det ske og udtrykker stor beundring for, at det er muligt at skyde så præcist.Pequoterne blev meget skræmte over dette skud og forbød nogen som helst at komme os nær. Da vi var kommet til Pequot River, var kaptajn Patrick der og tog imod os med samt 40 kampduelige soldater, parate til kamp, hvis der skulle komme et angreb. Men da mange af vore folk jo var sårede og svage, gik vi om bord, idet vi således afholdt os fra at gå i aktion den nat.

[Hvad der videre skete]

Selv satte jeg nu kursen mod Fort Saybrook. Kaptajn Mason og kaptajn Patrick tog vejen over land og brændte og ødelagde landskabet mellem Pequot og Connecticut River. Her mødte vi dem senere. Da pequoterne havde fået så hårdt et slag og var blevet yderst afskrækkede, fordi så mange af dem var blevet udryddet, holdt de dagen efter rådslagning, hvor de havde samlet deres allerbedste krigere. De diskuterede tre muligheder: Skulle de vove at give sig i kast

44

med et hurtigt angreb på Narragansett, skulle de kaste sig ud i en offensiv mod os englændere, eller skulle de flygte. De diskuterede højlydt frem og tilbage. Sassacus, deres øverstkommanderende, gik ind for blodsudgydelser. Resten var mere tilbøjelige til at tage flugten. De sagde: "vort folk er berøvet modet. Vore hjerter er bedrøvede ved mødet med døden for så mange af vore nærmeste. Skal vi stå ansigt til ansigt med englændernes overmagt bare for at mødes af deres pludselige og dødsensfarlige ildvåben? Er de ikke langt mere avancerede, end vi, med deres geværer, sammenlignet med vores pile? De har alt, hvad der er nødvendigt. De er kry og styrket af deres sejr. Til hvad nytte skal vi konfrontere dem? Det kan vi ikke. Lad os derfor hellere redde *noget*, end miste alt." Og sådan blev det. Straks efter ødelagde de alt det, de ikke kunne bære med sig, væltede deres wigwams og tog flugten. Sassacus tog mod Connecticut Kolonien og slog lejr ved floden, hvor han havde et sammentræf med en shallop, der var på vej mod Fort Saybrook med tre mand ombord. Disse 3 modige englændere døde for hænderne af ham, skønt de handlede meget tappert.

De nye styrker fra *The Bay* var parate til afgang. Jeg selv var kun taget i ed for 3 måneder, og da mine soldater var med på at returnere til *The Bay*, gik vi ombord & satte kursen. Undervejs mødte vi nogle pinaces med 100 våbenføre mænd og særligt udvalgte soldater. De var under ledelse af en kaptajn Stoughton samt diverse underordnede officerer. Sammen med dem var en vis mr. John Wilson, som var med som særlig sagkyndig for tropperne. De var på vej til Pequot River, hvor mange af de nødlidende indianere opholdt sig. Nogle af dem slog de ihjel. Andre tog de til fange.

FINIS.